

Edo Mihkel, üks noor mees, karjus
seest jo monnest aiaist. Temma tundis, et
süddame kōhhas tedda kangeste kisti, ja sest
olli temmal suur wallo, et wahhest ei ööd
egga päwa rahho saand. Temmal ollid so-
likad. Meist ei olle nahjal ükski ilma. Üh-
hel on neid ennam, teisel wāhhem. Jōse-
ärwaniste leitakse Tallo-rahwa seas paljo
sedda wigga tundwad. Kui nemmad pal-
jo kalso söwad, mis sandiste puhtaks teh-
tud on, siis neelwad nemmad mittokord
witto tubhad ussi-põega ühtlase alla, mis
wahhest silmal näggematta on, ja keñnest
ni mitto inimesse sissekõina sees, jäwad
ellama. Sesamma hädda tulleb, kui nem-
mad wahhest pallawal aial metsas heina, tõ-
jures janno pärrast soost ehk oiade seest, nuud-
dast wet jowad. Sega rüparwad nemmad
mittokord pissolessed ussi- ja kõina-poiad
ja keikluggused pissolessed lomolessed enne-
se sisse, mis film ei nä, ja mis läbbi süs
mitmesuggused solikad ja wahhesigi sissalik-
tud

tud siggiwad ja kaswawad ja libbeda wallo teiwad.
Sesamma luggu olli Mihkliiga. Ka temma läks tar-
ga jure. Tark wangutas pead, ja et kül selgeste tei-
dis, mis wigga Mihkil olli, siiski ütles, teistest
sedda peale pandud ollewad. Näüd hakkas pommise-
ma ja lobbisema, ja mund kaero tõdd teggema;
wimaks andis temmale sutāie wina, ja wina sisse ol-
li temma kange oksendamisse-rohto pāinud. Se olli
näüd wägga hea ja aitis Mihkli, sest ta hakkas
hirmsaste oksendama, aias ennese seest ühhe sure us-
si wāhja, ja sai terweks. Ugga sedda abbi olleks
Mihkel ka Woisas sanud, kui ta seina olleks lāinud,
ja oksendamisse-rohto wōtnud, ilma sedda tūhja ja
rummalat lobbisemist ja lausumist. Tark wōttis sure-
maks ja Mihkel mõtles ommas rummalusses, et ta
ūna targa sanna läbbi sest wallust olli peāstetud,
mis ommeti aina walle olli!

Kargo: Tõnnisel murti ühhel õsel aida ukseid lahti
ja naese kirstust warrastati üks nõdr hōbbe helmid,
ja üks sõlg ja monned kāinaga rublad ärra. Eed-
sammas küllas ellas üks pūsti warras, Koero Mad-
dis, kes jo mitingse olli wargusse-kahjo teinud. Eeds